

MIRIAM
BÄCKSTRÖM

*

DETTA ÄR INTE EN TEXT

SKENBILD, AVBILD, MOTBILD

DET HAR KOMMIT oss tillkänna att vissa av er inte har fått vår inbjudan.

Om inget annat anges sker händelserna i detta rum. Ingen ingång. Ingen utgång.

- Vi ber om ursäkt för eventuell besvikelse, sade Någon.
- Jag är nu en annan, sade Någon annan.

Scen: *The Marzipan Works*.

Med endast verkliga personer.

- Är du på riktigt? frågade Ersättaren.

– Jag ska varje morgon ställa mig frågan »Vad plågar mig mest?« förklarade Modellen.

(Denna plats på kroppen, kan endast erfara *en* sorts känsla, oavsett vad för slags smärta som åsamkas den.)

– Jag vet inte vad de ser när de tittar på mig, min figur eller min person? fortsätter Modellen.

- De ser bara mina pengar, viskar den Förmögna.
- Hellre bli utnyttjad för mina pengar än att bli utnyttjad för att jag

inte har några, sade Divan till Någon. (Hennes repliker har som främsta syfte att meddela att hon tillhör en annan värld än sin omgivning.)

Dagen efter ställde Modellen sig på huvudet. Vi applåderade. Alla, vi och jag jublade.

- Det är väl inget svårt! sade Någon.
- Nu vänder vi blad, sade Någon annan.

(Någon sade, Någon gjorde, Någon berättade om Någon annan. Någon som försöker göra något som de gör någon annanstans. Att sopa trappan varje dag, även om den inte är smutsig.)

Så kommer de in och ställer sig i skärpan, presenterar sig för oss, en efter en, i kostymering eller i sina egna kläder, i grupperingar eller i par; yrkeskategorier och funktioner; alla roller och offentliga personer; personligheter och karaktärer; imitatörer och look-alikes.

- Ett helt galleri, sade Någon.
- Menageri, föreslog Någon annan.

(Det tillfälliga som hände var väl förberett sedan länge. Det frånvarande tillsammans med det icke närvarande.)

- Vad gör du hos oss? frågade Någon.
 - Jag sitter i möte, kan jag återkomma? svarade Någon annan.
 - Jag letar ständigt efter den som *är*, den Riktiga, svarade Verkligheten. Jag har missat så många fina karaktärer, vet du. Vad gör jag för fel?
 - Du måste kanske skaffa glasögon, föreslog Pierrot. Det har jag gjort, men jag sätter mig på dem vid första bästa tillfälle.
 - Men du är ju för rolig, sade Mamman. Vad duktig du är. Var har du lärt dig allt det där?

- Det här ska bli så trevligt! sade Någon.
- Ett material efter ett annat. En person framför en annan, sade Någon annan.

Det är uppenbarligen ingen idé att stänga ytterdörren eftersom tillströmningen är konstant, sade Frun i huset. (Som ständigt sökte efter originalitet, ursprung, den första funktionen, blev till slut expert på att åldersbestämma, tidsplacera, datera föremål.)

- En guldperuk. En silverperuk, sade Någon.
- Allting har en mening, sade Någon annan.

Den Obetydliga passerade obemärkt.

Och den Osynliga hade fortfarande ingenting att säga.

(Samma ljudslinga spelas om och om igen eftersom den Utbrända har somnat.)

»DÄRFÖR HAR VI SÅ ROLIGT« stod det på löpsedeln, »EN HEL TIDNING OM DIN PERSON.«

- Lögn är min näring, sade Sanningen i ett försök att skapa uppmärksamhet.
- Kan inte leka, inte ljuga, inte skratta, beklagade Någon.
- Gör det ont? undrade Någon annan.

– De som kommer hit och inte vet hur de ska bete sig... Kanske det är rätt spår! Du som är så bra på att upptäcka allt som är främmande, ropade Verkligheten entusiastiskt till den Rädda.

Divan vänder sig sakta till Vinnaren och viskar i dennes öra.

- Rädd för det främmande...
- Rädd för Sanningen? försökte Vinnaren.
- Jag kan inte ljuga. Jag bara är sådan, sade Sanningen högt, som hade hört allt. Ställer du en fråga måste jag svara.

– Om ingen frågar? undrade den Osynliga.
– Sanningen gör vad som helst för att bli avslöjad. Vänta ska du se, sade Divan.

– Jag måste knäcka koden, fortsatte Verkligheten.
– Hur ska det gå till? undrade Någon.
– Jag börjar få känslan, sade Någon annan.

Barnen jagar Pierrot genom rummen. Pierrot jagar barnen genom rummen samma väg tillbaka.

– Det måste ju synas att Kopian är en Kopia. Annars är du ingen Kopia, utbrister Originalet.
– De förstod inte mycket men undrade desto mer, sade Någon.
– Friheten är oändlig, sade Någon annan.

Kvarglömda möbler utbytta mot andra kvarglömda utbytta möbler. Tygfransar och tofsar som har stelnat i en rörelse från något bortglömt vinddrag. Solblekta ostbågar. Saker på rad, organiserade efter storlek.

Skådespelerskan hade hamnat i en för henne återkommande monolog.
– En ville avlöna mig som sin fru, en ville ha mig som älskarinna för att bli av med sin fru, en älskade mina idéer, en ville ha mig som mamma att vara arg på, att få lämna om och om igen...

– Bli Någon annan, föreslog Någon annan.
– Hur skulle det se ut, sade Mamman. Tänk om alla skulle göra så, hur skulle det se ut?
– Hur skulle det se ut? upprepade Någon med tindrande ögon.
– Lycka till i framtiden! sade Någon annan.

– Allt jag gör går så lätt, så fint, så bra, sade Vinnaren. Produktioner ska ske lika lätt och smärtfritt, oberoende, genialt likt arbetet som utförs av mina hushållsmaskiner. Medan jag gör något annat.

– Tänk dig erfarenheten som klossar. Du har några få, och jag har några fler att bygga med, sade Mamman till Någon.

– Var är dina barn? undrade Någon annan.

– Jag har inga barn. Jag har aldrig haft några. Vad fick dig att tro det? svarade Mamman med ett högst trovärdigt leende.

De Oplacerbara var svåra att komma ihåg, den Tråkiga skrattade mest av alla, och den Anonyma försökte konversera med den Rädda, utan större framgång. Pierrot hade kommit tillbaka från ännu en resa i den stora världen på jakt efter sin bortglömda personlighet och sitt sammanhang. (Letar efter sina tillhörigheter som har spritts för vinden under flera århundranden. Söker efter, och köper upp vackra stenar, stora som berg.) Pierrot hade hitintills använt sig av jämförelsens logik baserad på storlek, längd, tyngd, kvantitet, mängd, belopp, antal, inne och ute. Det gick inte så bra, melankolin tilltog.

– Boken, böckerna gör mig till läsare, datorn gör mig till användare, barnen gör mig till mamma, vår relation gör mig till älskarinna, fortsatte Skådespelerskan.

– Före eller efter? frågade Pierrot.

Vinnaren klättrar upp på ett bord och slår ut med armarna.

– Männkligheten kan delas upp i två sorter; de som kan ha kul och de som inte kan ha kul, deklamerade Vinnaren med sin djupa röst som tog sig genom husets alla väggar.

– Där kom den! sade Någon.

– Var var vi? sade Någon annan.

– Att förändra eller att förändras? tillade Älskarinnan med visat intresse.

– Och vad gör du där under bordet? sade Frun i huset till Älskarinnan.

Hur vi rör oss i olika miljöer. En okänd kraft får oss att agera på ett förutbestämt sätt. Vi sitter där vi ska sitta, står där vi ska stå, tänkte alla samtidigt.

– Vakta din roll noga. Det är den du är älskad för, kommenterade Skådespelerskan med inövad affekt.

– Ingen kan se sig själv, sade Någon.

– Hoppas det löser sig, sade Någon annan.

Den stora salen med turkosa tapeter och starkt orangefärgat glas i alla fönster för att skapa ständigt solsken, även den mest mulna dag.

– Är det Värmen som åker ut eller Kylan som kommer in, undrade Någon.

– Kan den Sjuka bli Frisk? undrade Någon annan.

– Perfekt form, jag är i perfekt form. Jag har förberett mig inför detta tillfälle. Jag är alltid väl förberedd, sade Skådespelerskan. Allt jag gör är ödesdigert just nu. Varje ögonblick är avgörande, har en oändlig betydelse för allt som komma skall. Jag måste vara noga, väl avvägd, ha överblick och klara varje situation på bästa möjliga sätt. Nu är det viktigare än allt jag tidigare gjort. Och då blir det så också; det viktigaste av allt jag någonsin gjort.

Någon gör entré med toapapper under skon. Det tas aldrig bort, upptäcks aldrig.

Samtidigt i ett angränsande rum. Någon lyfter på locket men det finns inget i asken som står på soffbordet. Ett samtal pågår i rummet. Någon ser sig runt. Dekoration.

– Sådana tycker jag inte om. Fast jag åt ganska många, sade Någon annan.

Pierrot gömde sig under bordet tillsammans med Älskarinnan.

– Frun i huset har lagat allt. Inget trasigt får synas, finnas eller kännas. Självständande lampor och självslocknande ljus, sade Älskarinnan.

Någon ligger på gatan. Någon sitter i solen. Någon ligger i sängen. När Någon annan tittar på.

– Men jag är inte van vid min nya ålder, jag blir bara yngre och yngre. Inte mig emot men erfarenheterna var endast till min fördel, nu är jag snart för ung för att ha gjort några, sade Divan i förtroende till Vinnaren.

– Gör som jag. Gnäll aldrig när någon hör dig! En Vinnare kan aldrig klaga. Eller komma med bortförklaringar. Eller skylla på någon annan. Visa aldrig att du arbetar. Redovisa aldrig kostnaderna. »Utan större motstånd« är så mycket mer attraktivt. Det finns inga problem, bara utmaningar. Säg JA istället för nej. Och viktigast av allt: Njut, så att andra ser det. Utan att det syns.

– I've never seen a star this close, sade Amerikanen.

– Här är vi alla lika, sade Någon annan.

I en antydning till ett rum med knappt definierade hörn. Onödigt märkliga detaljer, tänkte Pierrot. Möjligheter gestaltade som objekt. Nya möjligheter. När sakerna inte gör som man vill, fortsatte Pierrot.

(Placerade i en ring, de som påminner om varandra. Bestämmer varandras betydelser och innebörd.)

– Låt dem tala, låt dem slåss, sade Någon.

– Är allt bra eller måste något åtgärdas? sade Någon annan.

– Förbannat trevligt det här, sade Teaterchefen.

– Jag kan inte dricka ur en rosa kopp. Jag tänker inte göra det bara. Här går min gräns, sade Divan upprörd och tydligt förnärnad.

– Vissa saker går bättre än andra, sade Någon.

– Det går inte alltid lika bra, sade Någon annan.

Genast tillströmmade den delen av mänskligheten som kan ha kul.

– Tänk att lilla jag får vara i samma rum som hon, får andas samma luft, sade Sjuåringen.

– Det här är inte normalt, sade Verkligheten.

Spänning tilltog, luften tätnade med hjälp av tekniken; äntligen en antydning till händelse, en möjlig konflikt med möjliga känslor att gestalta. Kanske till och med en förändring, tänkte alla. Och ett slut, till slut, tänkte alla.

Någon ville gå hem. Någon annan ville gå för långt.

– Vilka fantasier är värda att imitera? frågade den Abstrakta.

(Som återkommande undrar varför hon befinner sig där hon är. Var hon än är.)

– Obegriplighet är det svåraste att minnas, sade Pierrot.

- Fattar bara hälften av vad hon snackar om, sade Någon.
 - Skit bakom spakarna, sade Någon annan.

- Inner conflicts should be used in the best possible way, sade Amerikanen.
 - Vi har alla våra tillkortakommanden som kan vändas till att bli en tillgång och förutsättning, sade Översättaren.

- Jag råkade se den tv-serie som han just nu identifierar sig med. Nu vet jag vem han är. Nu vet jag vad han vill. Nu kommer allt bli mycket enklare, sade Amerikanens fru.

- Pappan betalar mobiler. Maken bjuder på semester. Älskaren som betalar hotellrummet. Jag har inga pengar, säger jag bara, om och om igen, fortsätter Skådespelerskan.

- Vinnaren öppnar de stora terrassdörrarna och drar ett djupt andetag.
 - Mänskligheten går att dela upp i två kategorier: de som försöker bli bra på det som de är dåliga på, och de som vill bli bättre på det som de är bra på, sade Vinnaren.
 - Varför vara kvar i det dåliga? Satsa på det du är bra på istället! fortsatte Översättaren.

- Hur kan man tycka illa om en färg? undrade Någon.
 - Att få och ta är samma sak, sade Någon annan.

- Den inre rösten? Jag hör bara repliker. Jag förstår inte dem och de förstår inte mig. Och det känns skönt, skrattade Divan.

- Where do I go from here? undrade Amerikanen.
 - Ska du åka nu? frågade Amerikanens fru. Vart ska du ta vägen?

DEN ANDRA VÄGEN

- Ja, jag ska åka nu.
- Ja, men åk då!
- Jag ska! Nu åker jag.
- Ja, gör det.
- Jag kommer aldrig mer tillbaka! sade Amerikanen och åkte sin väg.
- Nej, gör inte det då! svarade Amerikanens fru kvittrande.

- Var jag ett rådjur som blev en räv som blev en orm? fantiserade Någon.
- Se målet, inte målvakten, svarade Någon annan.

- Äh, jag kom billigt undan! fortsatte Amerikanens fru lika kvittrande.
- I'm somewhere else now, ringde Amerikanen.

- Hur bär du dig åt? sade Mamman uppfordrande.
- Jag bara gör, svarade Amerikanens fru.
- Så gör vi, sade Någon.
- Landa springande, svarade Någon annan.

- För att vårt omedvetna skall dra slutsatser av erfarenheter måste vi först skaffa oss några, sade den Utbrända som nu kvicknat till.
- Man gör som man gör. Det blir som det blir, sade Någon.
- Det finns inget omedvetet, sade Divan torrt. Alla vet mycket väl vad de håller på med.
- Ren matematik, föreslog Vinnaren.
- Högsta lägstanivå, sade Någon annan.

- Jag känner inte igen mig själv där, sade den Dubbla. Mitt liv pågår på flera platser, någon annanstans, samtidigt. (För säkerhets skull.)
- Om det liv jag lever inte har blivit beskrivet tidigare? frågade Någon.
- Dubbelchecka tre gånger, sade Någon annan.

– You look fresh like a salad! sade Amerikanen till sin fru när han återvände. Jag hittade inte hem. Jag glömde vart jag skulle. Jag visste inte vem jag var. Jag hade inget. Jag blev Ingen, beklagade sig Amerikanen.

– En dubbelnatur! jublade Någon.

– Vems är vems? Och vad är vad? sade Någon annan.

Genast kommer den delen av mänskligheten som vill bli bättre på det de är bra på springande från alla håll.

– Vad skulle du göra utan mig? sade Amerikanens fru.

– Jag har annat att göra, svarade Någon annan.

– Bättre än inget, sade Amerikanen när han drack ett glas vatten.

– Jag vill vara beredd när ett ögonblick inträffar, sade Skådespelerskan. Det sista viktiga valet i mitt liv, kommer att hända oss alla förr eller senare. Det gäller bara att förstå när det händer. Så man väljer rätt.

– Dina tillfälligheter är inte mina tillfälligheter, sade Divan samtidigt som hon fick syn på en vacker figur. Hon närmade sig varsamt och sade förtjust: Jag ser en Hund i din blick.

– Sådan är jag. Jag följer bara min natur, sade Hunden som nu började flåsa ljudligt.

(Den stora tomhet vi ser in i när vi möter din blick, och vi förstår att du är en av dem som aldrig fick tillräckligt, gemensam med alla de som inte fick och som ständigt söker något de aldrig kan få.)

– Man ser bara sin saknad, det man aldrig fick, det man söker, letar efter resten av livet, men aldrig kommer att hitta, sade Översättaren.

– Vad har du att ge, frågade Någon.

– Vem är du att fråga, svarade Någon annan.

- Känner du igen mig? frågade Tänkandet.
Tänkandet hade låtit sminka sig till »en person som är svårt sjuk utan att veta om det«.
Verkligheten blev verkligen förvånad.
– Det var sannerligen en realistisk upplevelse, kommenterade Verkligheten.

Ljudbild: Applåder. (Och blomsterarrangemang på alla bord.)

- Han är en hund! Jag visste det! Jag visste det! ropade Pierrot, upprymd över sin upptäckt.
– Ni får förlåta mig, sade Hundägarinnan. Han är så ouppfostrad och bara rymmer hela tiden. Säger att han behöver luft och frihet. Han får springa av sig helt enkelt. Sedan kommer han tillbaka.
– Hundar kommer alltid tillbaka. De kan inte lämna Någon, sade Någon.
– Hur långt är ett snöre? undrade Någon annan.

– Vi har aldrig haft det så bra som nu, sade Hunden när han slet sig ännu en gång och sprang till skogs.

- Köper inte du den så gör jag det, sade Någon.
– Jag tar den! sade Någon annan.

Vinnaren ställde sig i förgrunden, lutade sig närmare mikrofonen för att skapa närvaro med sin djupa röst.

– Männkligheten kan delas upp i två kategorier, sade Vinnaren. De som får betalt och de som tar betalt.

- Blir det inte roligare än så här? sade Lille vän och fortsatte att gråta.
– Har Någon tråkat ut dig Lille vän? frågade Divan med ett leende.

- Jag kommer aldrig hitta Någon att leka med, snyftade Lille vän.
 - Jag har inte gjort nåt, urskuldade sig den Tråkiga.
 - Nej, det är just det, sade Någon.
 - Nu gäller det, sade Någon annan.
- Köket fylldes av den delen av mänskligheten som inte kan ha kul.
- Jag hämtar Fiktionen, föreslog Skådespelerskan.
 - Eller Tömtan, ropade Mamman.

Teaterchefen tände av misstag alla lampor i hela huset.

- Är det här höjdpunkten i mitt liv? Är det här och nu? undrade Skådespelerskan.
- Som du har längtat, sade Mamman.
- Syns man inte så finns man inte, sade Någon.
- Sugrörseende, sade Någon annan.

Solnedgången fortsatte dygnet runt. (Återgivning, övergångar och förskjutning.)

- Jag älskar min fru! sade Amerikanen om och om igen, utan större övertygelse.
- Du har så många fina egenskaper. Du borde kanske börja använda dem, sade Divan.

- Jag vet vem du är, viskade Verkligheten till Amerikanen.
- Jag vet vem du kan bli, fortsatte Fiktionen.
- Man letar efter gränsen, sade Någon annan.

Pierrot öppnade sakta dubbeldörrarna till rummet i husets mitt med skylten: SPECIAL REFERENCE ROOM.

- Min lilla samling med saker som väcker starka känslor. Föremål som ska hjälpa oss att minnas vilka vi är, vad vi ska säga, till händelser som ska komma att hända.

- Vad är det som är bättre här? undrade Någon.
- Det här är det roligaste som finns! sade Någon annan.
- Här är inte det fula fult. Det representerar bara det fula, mumlade Verkligheten för sig själv.
- Har du kommit på det här helt själv? undrade Mamman.
- You are alone in this idea, sade Amerikanen.

Skådespelerskan sträckte sig till den översta hyllan och tog en realistiskt gestaltad banan i sin hand.

- Hur får du ditt värde? Vad är du bra på? Vad ska du göra för att bli älskad? frågade Skådespelerskan den realistiskt gestaltade bananen.
- Allt måste kombineras med något annat för att bli intressant, sade Frun i huset.
- Det är inte mycket som behövs för att det ska bli lite trevligt, sade Mamman.
- Att något är fel bara för att det inte är vad det brukar vara, försökte Översättarens Ersättare.

– Varför behöver den realistiskt gestaltade bananen ett värde? frågade Vinnaren. Jag behöver ingenting. Jag har! Allt jag tar i blir till guld. Jag spelar alltid med allt jag äger och har. Om jag tror på det.

(Hur ett ansiktsuttryck ser ut när driften tar över. En blick utan riktning. Något dimmigt. Ser bortom, igenom din person. Stora uppspärade ögon, talar högt till sig själv. Hör inte vad den andre säger. Har enkla knep för att undvika ett samtal.)

- Det finns inga regler för hur sånt här ska gå till, sade Verkligheten.
- Jag är fortfarande långt ifrån hel eller självgående, fortsatte Amerikanen.
- Hur svårt kan det vara? undrade Någon.

MIRIAM BÄCKSTRÖM

- Dead on arrival, DOA, sade Någon annan.
 - Du ska inte lyssna på vad Någon annan säger, sade Mamman.
 - Tro på dig själv, sade Vinnaren. Det går av bara farten!
 - Intensivt som svansen på en Hund, sade Någon.
 - Tvåa på bollen, sade Någon annan.
-
- Säg vem du vill ha och jag uppfyller din dröm, erbjöd sig Porrstjärnan.
 - Biggest bang for the buck, sade Amerikanen.
 - På dörren till rummet mitt emot satt en skylt: UNSEEN AREA.
 - The sky is the limit, sade Amerikanen när han öppnade dörren.

Ljudbilden ökar nu väsentligt. Avslutas med fyrverkerier.

Nu kom de springande, alla de som vill ta betalt.

- Väntar vi på Någon? undrade Frun i huset.
- Jag väntar på kaffet, sade Pierrot.
- Våren har inte kommit än, fortsatte Någon.
- Ingen vet varför, sade Någon annan.

Alla börjar sakta röra sig i slow motion. En möjlig händelse var på väg att inträffa.

(Nu i ett sepiafärgat rum. Plommonfärgade lampskärmar. Tresitssoffa i ljusrosa sammet.) Någon gick ur bild, och kom aldrig tillbaka.

I baren stod Mikael Persbrandt, Begränsningen, den Utvalda, Invand-raren, Tystnaden, Vägvisaren, Idioten, Naturbegåvningen, Offret och den Aningslösa.

- Har du låst dörren? viskade Terroristen till den Aningslösa.
- Skulle du hämta någonting? frågade Frun i huset.

DEN ANDRA VÄGEN

- Den där är inte att leka med, sade Mamman.
- Jag är ett offer för min natur, utbrast Någon.
- Här är vi alla lika, sade Någon annan.

- Och vi är alla utbytbara, fortsatte Ersättaren.

- Alla utom jag, sade Vinnaren. Bara en kan vinna!
- Samma sak, sade Någon annan.

- Det är så lätt att skrämma skiten ur vem som helst, sade Tänkandet.
Och plötsligt börjar vi gråta. Plötsligt tar vi fram pistolen. Plötsligt.
(Vändpunkten; offret blir förövare, den jagade börjar jaga.)

- Vinnaren tog tillfället i akt och ställde sig på en stol.
 - Mänskligheten går att klassificera i två kategorier. De som jagar och de som blir jagade.
 - Plötsligt stod Tiden stilla.

- Bomba hela skiten. Skjut ner varenda jävel, skrek den Utvalda.
 - Knulla varenda jävel, sade Porrstjärnan.

- En möjlig händelse! ropade alla.
 - How does it happen? undrade Amerikanen.
 - LOL, sade Porrstjärnan.
 - En möjlig förändring, utbrast Någon.
 - En möjlig förnedring, föreslog Någon annan.

- Nu händer det. Vad gjorde jag tidigare? undrade Ersättaren.
 - Hur skulle Bergman ha gjort? föreslog Någon annan.

- Ta det lugnt, sade Verkligheten. Det är bara de Rädda som blir dödade. I en eller annan form.
- Du har det inte lätt du, sade Vinnaren till Offret.
- Spring hem till Mamma, föreslog Pierrot.
- Hälsa om ni ser Någon, ropade Någon annan.

Nu strömmade inte bara de som vill bli roade eller de som vill ha betalt till, men även de som vill bli bra på det de är dåliga på.

- Vi är alla något som redan har hänt, sade Fiktionen uppgivet.
- I like it, sade Amerikanen.
- Tänk så tokigt det kan bli, sade Mamman.

De Förändringsbenägna satt redan under bordet och hoppades på det bästa.

- Men varför alltid vänta på att något ska hända? Vänta på Någon annan hela tiden. Är det så ni vill ha det resten av livet? frågade Mamman.

- Har allt redan hänt, och vi tittar på? undrar Publiken besviket när de kliver omkring i rekonstruktioner av det som inte blev.

- Den förväntade livslängden blev för kort, sade Någon.
- Andas! sade Någon annan.

- Jag har just köpt en ny matta. Det har man ju sett förut, det blir alltid blodfläckar på mattan, sade Frun i huset. De Rädda måste bort härifrån.
- Jag kommer aldrig att veta om det som händer är bra eller dåligt, oroade sig Verkligheten.
- Räkna aldrig med Någon annan, sade Porrstjärnan.

– Varför måste det alltid bli såhär? undrade Någon.

– Visst var det trevligt! sade Någon annan.

I rummet samlades nu den delen av mänskligheten som inte kan ha kul. Vinnaren tog sats med hela sin djupa röst.

– I mitt liv har jag mött två kategorier av mänskligheten. De som roar och de som vill bli roade.

Allas peruker kom på sne, då de är helt kala inunder.

– Får jag gå ut med Hunden, frågar Porrstjärnan.

– Han kan vara lite olydig ibland, svarar Hundägarinnan.

– Right On! sade Porrstjärnan.

– Var inte borta för länge bara, ropar Hundägarinnan efter dem när de springer till skogs.

– Det finns ingenting jag inte vill göra med dig, sade Porrstjärnan.

– Håll mig kort, svarade Hunden.

– Förut såg jag våra likheter; det vi har gemensamt. Nu ser jag bara skillnaderna; det som skiljer oss åt, sade Någon.

– Finn formen, förelag Någon annan.

– Pratar vi förändring eller förvandling? undrade Någon.

– Förnedring! föreslog Någon annan.

– Det är du och jag tills jag finner Någon bättre, sade Porrstjärnan till Hunden.

Slutet var den sista att göra entré. Dörrarna stängs, lampor släcks, endast fläktljudet fortsätter sitt ljud till dess att maskinerna har kallnat.

(De som skulle ha varit här har nu försvunnit.)

- Du fattar ju ingenting! sade Någon.
- Det är inte alltid så lätt, sade Någon annan.

- I dina ögon blir jag Någon annan, fortsatte Skådespelerskan.
- Jag erkänner! Allt är mitt fel! sade den Skyldiga.

- Jag ska lära dig allt jag kan, sade Mamman.
- Jag vet, svarar Pierrot.